

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theognosto Presbytero. 197.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

sexcenta alia, tam quæ commemoravi, quàm quæ prætermisi, bona procreare. Si quidem ille omnium rex captivam naturam non modò redemit: verum etiam ad summam honoris gradum euexit.

Esaiæ. 196.

Ex incomparabili Dei lenitate ac patientia socordiam materiam arripere minimè oportet: ne alioqui maiora, quàm quibus ignosci debeat, peccata utroque nomine perpetrare deprehendamus, hoc est, dum & stultè desidia & inertia laboramus, & diuinam benignitatem stultiùs contemnimus.

Theognosto Presbytero. 197.

Quòd quidem, nisi exitiosus ac sacrilegus Eusebius clarissimi viri Timothei ad virtutem impetus excidisset, eum toto orbe cognitum ac celebrem redditurus erat, prudentiam tuam minimè ignorare arbitrator. Quòd autem ne sic quidem citra gloriam è vita migraverit, verum ob præclarissimas virtutes ad omnibus prædicetur, hoc à nobis discite. Quòd si quid etiam admiratione dignum dicere opus est, haud tantam fortasse gloriam nominisque celebritatem obtinent, qui ad virtutem incitantur, ac coronam adipiscuntur, quantum ij, qui, cum prohibeantur, ac ne quidem quid sit virtus cogitare, nedum exequi permittantur, synceros tamen ipsius amatores se præbent. Nuda enim & aperta est, hæc mentis eorum exploratio est.

Hieraci Presbytero. 198.

Singularem quandam animi summifisionem tuam ex literæ, quas ad me dedisti, arguunt. Quòd si inficias ieris, dictum illud, quod, aliquid ex me scire cupiens, adiunxisti, te prodet. Sic enim locutus es, Me quoque omnium hominum postremum, ac velut abortivum doce, quidnam sit, cur Deus per Esaiam facturum se dixerit, ut ea peccantium scelera, quæ ad coccini similitudinem accederet, lanæ instar,

λειφθέντων αγαθών ποιητικόν. ὁ γὰρ τὸ πάντων βασιλεὺς, ἔ μόνον ἐλυτρώσατο τὴν αἰχμαλωτευθεῖσαν φύσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτω πηλὴν ἀνέγαγεν.

Ἡσαΐα, ρθϛ.

Οὐ γὰρ τὴν ἀνυπέβλητον τῆ θεῶ μακροθυμίαν, ὑπόθεσιν βαθυμίας ποιῆσθαι, ἵνα μὴ μείζονα συζητήσῃς καὶ ἀμφοῖν ἀμαρτανόντες ἀλώμενη. τῶ τε ὀρθολόγως ἐραθυμικέαι, τῶ τε ὀρθολογώτερον τῆς χρηστότητος καταπεφοικηέαι.

Θεογνώστῳ πρεσβυτέρῳ. ρθδ.

Ὅτι μὲν εἰ μὴ τὰς παρὰ τὸ ἀγαθὸν ὁρμὰς τῆ αἰδίου Τιμοθέου ὀλιγότητος Εὐσεβίου ἐξέκοπτεν οἰκουμένην ἀν καὶ ἀγαθήν ἀνθρώπων ἐποίησεν, οἶμαι μὴ ἀμφισβῆλαι τὴν σὺν σὺν ἐσιν, ὅτι δὲ ἔδὲ ἔπας ἀκλεῖς τοῦ βίου κατέπρεψεν, ἀλλ' ὑπὸ πάντων ἵπτι τοῖς καλλίστοις ἀδύδμοις, τῶτο παρ' ἡμῶν μάνθανε. εἰ δὲ γὰρ ἢ καὶ θαυμάζον εἶπεν, τὰ γὰρ ἔχ' ἔπας εἰσὶν εὐδύκιμοι, οἱ παρὰ ἀρετῶν ἀλειφόμενοι, καὶ τεφανῆται γενόμενοι, ὡς οἱ καλυόμενοι μὲν, καὶ μὴ δὲ τί ἔστιν ἀρετῆ ἐνοήσασιν συγχωρέμενοι, μή τι γὰρ ὀρθολογία εἶραται δὲ γνήσιοι ταύτης ἀναφανόμενοι. γυμνὴ γὰρ ἔστιν αὐτῆ τῆς ἀγαθοῦ αὐτῆς ἢ βάσιος.

Ἱερακί πρεσβυτέρῳ. ρθε.

Ταπεινοφροσύνην ὑποβάλλουσα κατηγορεῖ σου τὸ γραφέν σοι παρὰ ἐμὲ γράμμα. εἰ δὲ ἀρήσατο, ἐλέγξει σε καὶ αὐτὴ ἢ ῥήσις, ὡς μαθεῖν τι παρ' ἡμῶν βυληθεῖς, σὺν ἐπλέξασαι. ἔφης γὰρ ὅτι ἔχατην πάντων ὄντων, καὶ ὡσπερ ἐκβάμα, δίδαξον καὶ ἐμὲ, τί δὴ ποτε ὁ θεὸς ἀπὸ Ησαΐα, τὰ μὲν ὡς κόκκινον ἀμαρτήματα τῶ μετανοούτων ὡς ἔλεον λευκίην ἐφη. τὰ δὲ ὡς φοινικῶν ὡς χροία.